

V České republice je protiruská fobie posílena tím, že hraje jeden z klíčových argumentů pro-radarové lobby. Dokonce nejsou výjimkou takové názory, které otevřeně uznávají výstavbu amerického radaru jako taktický a strategický nesmysl (pokud by ten měl „chránit“ svobodný svět před nebezpečnými režimy středního východu) a podporují jej právě jen proto, „abychom se definitivně vymanili z vlivu Ruska“.

Pro-radarová klika v Česku musela zaplesat, když jistý redaktor MF Dnes podhalil roušku „tajemství ideového původu“ iniciativy Ne Základnám. V jakémisi bezvýznamném ideologickém plátku české radikální levice nelezl rozhovor jednoho z předních představitelů antiradaristů, Jiřího Májíčka (který je mimochodem členem organizace Socialistická solidarita), který se v rozhovoru s jistým v Česku žijícím sympatizantem Hizballáhu rozplýval nad porážkou Izraele v nedávném konfliktu.

V krásné literatuře by se napsalo; „bác ho“, teď je všechno jasné a šmytec. Kdoví proč toto „překvapivé zjištění“ přispělo nejenom k jistému posílení do té doby velmi chabého argumentačního arzenálu radaristů, ale také k nepochopitelnému získání na jistotě, že protiradarové aktivity jsou financovány Ruskem. A opravdu. S články a „jasnými zjištěními“ o ruských penězích, potajmu strkaných po balících do kapes „hrstky bezvýznamných křiklounů“ jakoby se najednou roztrhl pytel.

Jen těžko se mi ovšem hledá souvislost mezi Májíčkem a jeho sympatiemi k Palestincům, odporem k vybudování americké radarové základny jako faktu a Ruskem, které vše korunuje, posílá sem špiony, financuje rozvratnické aktivity a usiluje o získání nadvlády nad světem. Rusové zkrátka přicházejí a spas se kdo můžeš! Nebýt Karla Pacnera a jeho „špionologie“, už bych se bál, že nastává nový hon na čarodějnice, tentokrát na baťušky.

Na druhou stranu nemusí být přinejmenším od atmosféry honu na čarodějnice příliš daleko. Českou politickou a mediální scénu, nebo alespoň její nemalé část postihl nebezpečný nešvar, ne náhodou založený na reminiscentu, kterého jsme se před dvěma desítkami let rádi zbavovali – reminiscentu „studenoválečnického“ myšlení – na Rusko je nahlíženo jako na agresora, zaostalou, málem barbarskou zemi. Pomalu nad vším, co pochází z Moskvy se ohrnuje nos, vše protiruské se naopak vítá.

Rusko pomalu může na všechno – brání sebeurčení národů a snaží se podkopat směřování kontinentu vstříc „evropské demokracii“ podporou „srbského šovinismu“ (ale podpora gruzínského šovinismu ze strany USA nevádí, protože je protiruská), zavírá podnikatele a brání tak svobodnému rozvoji neoliberální ekonomiky (to, že podobně jako se Putin zachoval k Chodorkovskému, se kdysi zachovala i vláda USA vůči Marthe Stewart) a brání demokratickému rozvoji svého okolí, čímž je myšlena „slavná“ oranžová revoluce, která Ukrajinu naopak ještě více destabilizovala a mnozí její představitelé si výhodně namastili kapsy.

Vůči uměle vytvářené hrozbě Ruska se jako protiváha staví Spojené státy, které se ale v tom,

co Rusku vytýkají, nechovají jinak a možná ještě hůře. Do sfér ruského zájmu Moskva zatím nevyslala jediného vojáka. Američané mají základny na všech kontinentech a velká koncentrace jich je „překvapivě“ ve státech, obklopujících Rusko.

Putinovi nebyl nikdy prokázán podíl na vraždě Litviněnka, natož novinářky Politkovské, přitom je obviňován z ďábelských nedemokratických snah a záměrů likvidovat svobodomyšlnou opozici. Existence jasně nedemokratického, až diktátorského gruzínského režimu proamerického Saakašviliho, který opoziční činovníky nechá zbit pořádkovými jednotkami, je ovšem v pořádku.

Vytrvale jsme zásobováni traktáty o nesvobodě ruského mediálního a politického prostředí. Prostředí jisté není ideální. Ovšem co si pod slovem ideální představit? Rusko nelze poměřovat pohledem západoevropského liberálně-demokratického státu a nikde není psáno, že pouze liberální demokracie západoevropského stříhu je svobodný systém, mající naději na to, být za svobodný uznán také „mezinárodním společenstvím“. Řeči o skryté totalitě se míjejí s realitou.

V Rusku existují svobodné a regulérní volby, kterých se účastní hned několik stran. Drtivá podpora Putina nebo jemu nakloněných politických stran je fakt, je upřímná, nevynucená a všechno, jen ne zfalšovaná. Pouze „mezinárodní společenství“ se s tím odmítá smířit. Zatčení miláčka Gary Kasparova na demonstraci, rozpuštěné kvůli nepokojům (načež je šachový guru za pár hodin propuštěn), vyvolává obrovské pozdvižení a pobouření „demokratické veřejnosti“. Škoda, že podobná pozornost není věnována i zákonům typu Patriot Act, nebo Violent Radicalization and Homegrown Terrorism Prevention Act, vzešlých z lůna „země svobody.“

České prostředí nezůstává studenoválečnické rétoriky bohužel ušetřeno. Ostře protiruská argumentace, někdy až hraničící s apriorním vymezováním se, přesně kopíruje onu známou bipolární rétoriku, dnes ovšem s opačnými znaménky. Do současného Ruska si mnozí jedinci a různé skupiny zjevně promítají svou frustraci z neschopnosti a nemožnosti zacílit jakékoli mezinárodní směřování k jedinému světlému bodu, ignorují fakt, že bipolární svět dospěl ke svému rozkladu je potřeba hledat nové, multi- polární cesty zahraniční politiky.

V České republice je protiruská fobie posílena tím, že hraje jeden z klíčových argumentů pro radarové lobby. Dokonce nejsou výjimkou takové názory, které otevřeně uznávají výstavbu amerického radaru jako taktický a strategický nesmysl (pokud by ten měl „chránit“ svobodný svět před nebezpečnými režimy středního východu) a podporují jej právě jen proto, „abychom se definitivně vymanili z vlivu Ruska“. To je ovšem silně smutné, protože (přistoupíme-li na neoliberální žargon) náklady převyšují zisky.

Prosazení amerického radaru přes dvou třetinový odpor české veřejnosti a tím arogantním stylem, který předvádí česká vláda, sice povede k tomu, že budeme mít slibně nakročeno k tomu, stát se po Polsku dalším „odloučeným pracovištěm“ vlády USA, nicméně markantním způsobem posílí především komunisty, kteří se už dnes profilují na marasmem zanesené politické scéně jako vhodná alternativa pro frustrované voliče a typická strana protestu.

Komunisté mají nyní naději na velmi pozitivní volební výsledek, který za dobu existence České republiky nepamatují. A paradoxně budou moci poděkovat svým odvěkým imperiálním nepřátelům. To vše jen pro to, aby třída radaristů a bojovníků „za lepší zítřky“, která si z mrtvoly radikálního antikomunismu a vyvolávání duchů studené války udělala smysl života a politického bytí, cítila zadostiučinění, že to Rusům konečně natřela.

Otázka dnes nestojí, zda s Rusy, nebo s Američany. To je reminiscence zkosnatělého bipolárního myšlení, jehož znovuoživování představuje fundamentální problém. Podobná otázka dnes nemůže být položena, protože samotná podstata globalizujícího se světa vylučuje, aby jakákoliv forma realistické politiky ignorovala souseda vlastního geografického prostoru a politicky se vůči němu vymezovala, pokud s ním není v jasném konfliktu. To se očividně neděje, ale paradoxně se dělá vše pro to, aby k tomu došlo. Rusko potřebujeme a nemůžeme jej ignorovat. V opačném případě hrozí geopolitický konflikt, který nebude vinou „ruského militarismu“, ale „ruský militarismus“ bude logickým důsledkem oživení mrtvoly studené války.

Nesmýslné strašení ruskými tanky ničemu nepomůže. Buď se Evropa vyrovná s faktickou existencí multipolárního světa a pochopí unikátní možnost vzájemných korektních vztahů s Ruskem, nebo dá přednost studenoválečnické atlantické rétorice a antagonistickému vymezování se za třetí stranu. Pak ale sama ztratí.